

Snön lyser vit på taken och endast Margaretha (Mali)* är vaken...

Det är tisdag 14/1-14. Klockan är 4.00, thailandstid 10.00 på fm.

I stället för vykort; här en skildring av resan till Thailand över jul, nyår och trettondagshelgen, i ord och bild. En **kontrasternas resa** mellan intensitet, mångfald, vila, paradiset, liv & död.

Vi, min man och jag, lämnade julstressen den 20 december. Hade helgen innan "firat" med familjen. Julklappar till barnbarnen, självklart, men ingen julmat. Det fick bli en "vanlig" middag. Nu väntade oss två veckor i Kata och en vecka i Khao Lak.

Flygresan gick över förväntan för mig, eftersom jag sov under några timmar av resan. Något mer ansträngande blev det för maken, som hade kryp i benen och en begynnande ögoninflammation.

Men ner kom vi. Från Phukets flygplats gick färden ner till Kata beach i södra delen av Phuket. Värmen, ca 30°, blev ganska snabbt acceptabel, då det blåste kraftigt från sydost. Hotellet, Peach Hill Resort, låg dessutom på en höjd, där det fläktade gott vid poolen. Omgivande grönska med vajande palmer och stora bergen i bakgrunden, gav lättnad i värmen. Högst uppe på berget skymtade Big Buddha. En se-värdehet, man inte bör missa i Thailand. Återkommer till det besöket. Det var fint att se ryggtavlan på Big Buddha under mitt morgonyogapass.

På Kata, var det liv och rörelse. Trafiken intensiv samt butiker, restauranger och försäljning, marknadsstånd, Ja allt mellan himmel och jord fanns här att finna här. Men det som upptog mig hela första veckan var en ljuskänslighet i mina båda ögon, som jag tidigare aldrig känt av. Så det blev till att inhandla solhatt, solglasögon och ögondroppar. Vi drabbades båda av en åkomma i ögonen. Vad detta nu har för budskap?

Minns julafton... vi firade med en god thailändsk måltid, på en liten restaurang, självklart pyntad med ljus i alla dess färger. Och så besvärade för mina ögon. Inte bara solljuset. Även lampljuset besvärade. Men den inkännande thailändska servitrisen kom med våta, svala handdukar att placera över mina ögon... och julafton blev, trots allt, en ljus upplevelse i den mörka sammetslena natten.

Maten är ju helt suveränt god. Enkel och lättsam. Och att dricka till, vatten eller Singha, deras eget öl. Vin ingår inte i den thailändska kulturen, men finns självklart att inmundiga, men då till onödigt höga priser.

Stranden i Kata, tyckte jag om. Mysigare än Karon stranden som låg strax norr om oss. Där varnades allmänt för undervattenströmmar. På Katastranden blev det många dopp, särskilt på eftermiddagen när solen var i nedåtgående. Mitt på dagen blev det helt enkelt omöjligt att vistas där, eftersom där var helt vindstilla. Och där fann iskalla fruktdrinken eller kokosmjölken, som svalkade gott i värmen. Här fanns också strandförsäljare... men ändå ganska lugnt.

Nyårsaftonen blev en intressant upplevelse. För Thailändarna, en stor och viktig högtid. Under dagarna två byggdes hela poolområdet om till en festplats. Och blommor och blader i alla dess utformningar blev till vackra dekorationer och småbord med vita stärkta dukar och lanneserviette placerades ut runt hela poolområdet. En scen byggdes upp och temat inför det nya året, på vårt hotell, var det kraftfulla vilda djuret, symboliserat av leopard, tiger och gorilla.

Enligt hotelledningen blev det bäst för oss européer att fira på Cannacia, ett systerhotell. Skälet var "ryssarna". Deras tradition att fira, kunde kanske påverka oss negativt.

På hotell Cannacia, var temat Pirater med "skatter" och "allt". Även här var poolområdet ombyggt till festplats. En stor scen samt dukning för minst 200 personer och med en buffé, dignande av allt mellan "himmel och jord". Något att nämna; sushi, helstekt gris, musslor, lax, anka, tårta, bakelser, friterade frukter etc... Efter ett par timmar, blev "jippo" och hög musik, skäl till att lämna tillställningen. Fyllde resterande mousserande vin på en tom vattenflaska, samt "lånade" med oss två spetsglas och vandrade ned till havet och stranden.

Där var det liv och rörelse. Raketer och människor. Thailändska familjer satt i grupper och lagade mat. Rislampor i mängd på den svarta himlen ... Med "vår" lykta sände vi ut "glädje och tillit" inför det Nya... därefter fann vi en mörk och lugn plats att skåla på. Njuta av vågornas brus och himlens alla stjärnfall. Vid tolvslaget befann vi oss tillbaka på "vårt" hotell och skålade in det Nya året med "ryssarna"... Intressant ur många aspekter.

Sen följde vi bara flödet. Promenerade, badade i poolen, i havet, shoppade lite, nya spännande matställen... Det blev massage, många olika. Med aloevera, med E-vitamin, olja etc. Fötterna med både massage och scrabbing. Och som jag njöt. Fann ett litet massageföretag, där jag blev god vän med ägarinnan. Pearl, en riktig pärla. Fina samtal om både det politiska läget i landet och om våra familjer. Hon ordnade även ett bra pris på en resa till Similan Island, som jag återkommer till.

En lördag hyrde vi en taxi, som körde oss upp till Big Buddha. Vid vårt förra besök i Thailand (2011) var jag också där. Men ville gärna tillbaka. Den här gången fick vi uppleva mötet med buddhistmunkarna. På scenen i templet satt 15 -20 munkar i sina orangebruna skycken och reciterade mantran i kör. Ett kraftfullt mässande som fick min man att skyndsamt lämna platsen. Ljudet var på en alltför hög nivå. Själ, satte jag mig framför och tog emot energin, och den var kraftfull... berördes till tårar. Det var mäktigt. Och efter att munkarna ätit sin måltid, fanns en möjlighet att bli *välsignad*. Så spännande. Självkärligt ville jag bli välsignad av en buddhistisk munk i Thailand. Vad kan bli bättre än så?

Turligt nog, hade min man noterat att man skulle lägga pengar i korgarna som stod placerade framför den soffan på vilken munken satt placerad. Och så blev det min tur... med förväntan och djup närvaro (så kändes det i vart fall) skred jag fram och knäböjde. Lade min sedel pliktskyldigt direkt i korgen och inväntade det stora miraklet. Min välsignelse. Farbror Munken såg lite butter ut, satt och snurrade på bandet som skulle fästas på min vänstra handled, när han barskt och med uppfordrande min och röst pekar på korgen. Och han upprepar sig. Och jag förvirrad. Såg han inte att jag lade min sedel i korgen?!... Så med gester och knagglig engelska försöker jag förklara att den redan ligger där. Han ser missnöjd och butter ut...

men jag får mitt band och han stänker vatten över mitt huvud... Jag för samman mina händer i ett thailändska tack och något snopen reser jag mig upp och lämnar... men... *välsignad*.

Därefter gick färden vidare i taxi till Bang Tao stranden där vi åt lunch med bror Alf och hans dotter Jenny med pojkvän. Intressant att se detta luxuösa hotell (Angsana Laguna), omfattande med konstgjorda små sjöar och långsträckt område. Och som fullständigt saknade själ. Maken och jag

vandrade utefter stranden och återsåg vårt "gamla hotell". Det var sig likt. Stranden brant och bred. Och det var på det här hotellet och stranden som delar av filmen En gång i Phuket spelades in i mars 2011. Då vi var där...

Vår sista vecka befann vi oss i Khao Lak. Det område som sägs blivit allra värst drabbat av Tzunami 2004. Mia, vän och arbetskamrat, åkte med samma plan ned till Phuket. Hon och dottern kom till Khao Lak och bodde där under två veckor, samma hotell. Via mail fick vi höra om "Paradiset" och det fina boendet nära stranden. Det bästa boendet på hela området. Nr 1170. Och vad händer!? Vi hinner krama om varandra innan transferbussen hämtar... Och var kommer vi att bo? Jo, i villa 1170.

Stranden i Khao Lak

Det var verkligen en stor skillnad mellan Kata och Khao Lak. Som skilda världar. Och spåren efter Tzunami fanns där... överallt. Det kändes naturligt att ägna tankar och samtal om detta ofattbara som då hände. En bit längre bort på stranden fann vi spår av en swimmingpool nära havet. Nu på väg att återtars av naturen. Vi vandrade in i området som vi kunde förstå varit en boplats för många turister. Rester av byggnader, statyer visade oss en väg genom det som en gång varit ett genuint gammal thailändskt hotell... Atmosfären inne i området gav oss en känsla av stillhet och helighet. Vi bad för de döda och hedrade själarna med tystnad och närvaro.

I En Kurs i Mirakler befann jag mig på Repetition VI och från L 201-220 lyder texten: "Jag är inte en kropp. Jag är fri. För jag är fortfarande som Gud skapade mig." Den strofen, den Sanningen fanns med mig i allt jag gjorde. Och bar mig senare... i mötet med döden.

Vi var på väg, i den tidiga morgontimmen, till hamnen för vidare färd med speedbåten ut till Similan Island. En ögrupp, en nationalpark, en dryg timmes färd från land. Bussen stannade till. En thailändsk kvinna i 40-50 års ålder låg utsträckt på gatan. Intill huvudet en stor blodpöl och en omkullvält moped. Och det märkliga som jag hann uppfatta. Hennes ansikte. Det utstrålade en sådan frid... Hon var så vacker... Det gick bara inte att ta miste på hennes tillstånd. Hon hade lämnat kroppen. En bild av döden som etsades i mitt sinne.

Similan Island

Nästa död vi bevittnade, blev ute på en av öarna. Vi hade gått iland för att äta lunch. Många människor på stranden. Många båtar... lite kaoskänsla. Där fann ett par svenska män en ung man på stranden livlös. Nationalitet, kines eller japan. Kroppen hade börjat anta en blåaktig ton. Och många engagerade sig i upplivningsförsöket, med tyvärr. Han hade lämnat kroppen. Troligtvis död genom druckning.

Kontrasterna blev starka den här dagen. Märkligt när allt i det yttre inger en känsla av att befinna sig i paradiset. Det klara turkosblå vattnet, med siktdjup på flera meter. Och därunder färgsprakande fiskar i alla valörer. Och den vita stranden, sanden som sandfärgat potatismjöl. Barn och vuxna i en härlig förening, badande, posrande, skrattande och glada.

"Jag är inte en kropp. Jag är fri. För jag är fortfarande som Gud skapade mig."

Och dagen efter, en egen "näradöden" upplevelse..., då min man genomgick en magsjukenatt vi sent skall glömma. Öppna spjäll åt alla håll. En lång svart natt.

Similan Island

Och så kvällen därpå. Vi skall få något i magen innan läggdags. Då möter vi damen, runt 60, ensam vid sitt bord. Vi kommer i samspråk och vi frågar om vi får slå oss ned till en gemensam måltid. Efter en inledande dialog berättade hon hela sin historia, om hur hon överlevde Tsunamin 2004. Den första vågen förde henne långt ut till havs. Hon vaknade till sans, under vattnet, av att käkbenet smällde av. Hon satt fast i allskönsbråte. Något längre ut kom hon på ett mirakulöst sätt loss ur "fällan"... Hon blir fri och våg nr två sveper henne tillbaka mot land. Händerna håller hon i ett krampaktigt grepp om en kylväska som råkade svepa förbi. I en hastighet som nog inte går att förstå, uppe på vågens topp, förs hon tillbaka mot land. När hon så skönjer trädtoppar framför sig, släpper hon taget om kylväskan och greppar en trädgren. Där blir hon hängande, naken med endast ett silverhalsband om halsen... i nära en timma... då thailändare kommer till undsättning.

Hon bestämde sig där och då för att aldrig någonsin berätta om händelsen. "Ingen kommer att tro mig". Den som till sist fick henne att öppna sig och börja prata var Måns Zemelöfs pappa, läkare, som ofrivilligt blev engagerad i hjälparbetet. Och nu, får vi höra hennes egen upplevelse av tsunamikatastrofen. Självklart har många genom åren fått höra... och prata på, det läker.

Dagen därpå skulle hon, för första gången sedan händelsen, besöka platsen där hon blev räddad... en kulle strax bakom där vi satt och åt. Och detta tillsammans med en thailändsk läkare och dennes familj. Nu hennes bästa vänner i Thailand.

Ja, vilket intressant möte, och vilken historia vi fick ta del av. Tack Kära Jane Molin för din öppenhet och villighet att dela! För oss en viktig pusselbit till övriga spår från det ofattbara.

<http://www.kristianstadsbladet.se/kristianstad/article945413/Naumlr-havet-naumlstan-tog-allt.html>

Sammanfattningsvis, en kontrasternas resa. Omtumlande och lärorik innefattande en djup känsla av tacksamhet. Tack till Anette & Ronnie, Malin & Tim (Malin och jag hade gemensamma erfarenheter av Wäxthuset på Vaddö) Fabian & Camilla som visade omsorg och medkänsla när maken låg sjuk. Daniel & Hanna, unga chalmersstuderande som var på sin livs resa för att "ladda batterierna" inför våren studieperiod. Blir spännande att få höra mer om deras vistelse, under tre hela dagar, på Similan Island. Och alla ni andra...

Ja, det är märkligt det här med möten. Vem man drar till sig... vem som energimässigt inbjuder till möte. En intressant tanke om att något som är större än vad vi själva kan föreställa oss, finns där med goda intentioner och krafter... Den sista dagen, gjorde jag min egen lilla "research" av området och eventuella möjligheter till att själv ordna med boendet ... direkt av restaurangägarna på stranden.

Intuitivt går jag fram till ett långbord, där både vuxna och barn sitter samlade, småpratar och äter. Frågar om jag får störa. Vänliga leenden och ord välkomnar. Och naturligtvis möter jag delar av min "stora" familj. Blir bjuden att smaka på thailändska godsaker och dom berättar... om sina återkommande resor till Khao Lak. Bästa platsen på jorden. Hyr direkt. Och alla är vi inom samma bransch. Arbetar med olika former av självkännedom, hälsa och andlighet, med en intention att sprida och dela. Och många var våra gemensamma vänner, däribland Lena-Kristina Tuulse och Tomas Frankell. Ja, tänk vad världen ändå är liten ibland ...

Dagen efter, på flyget hem, tänkte jag ofta på Jane. Hade med mig en ny dimension av lidande och död. Klarade hon sig levande ur tsunamin, skador och smärtor för livet... vad är då en MAGSJUKA på planet att gnälla över... Två timmar före landning blev jag illamående, med kräkningar som följd. Allt hade ju börjat så bra. Under måltiden hade vi skålat för en givande semesterperiod...

Ett fint minne... sitter böjd över min gröna "spypåse", en trappa ned i kabinen, framför toaletten. En liten pojke i 10 års ålder sitter på bänken intill. Ser bekymrat på mig och frågar "Är du åksjuk"... svarar;

”Ja, kanske är det så... ”Jag kan hämta åksjuketabletter till dig”... säger pojken som själv har ont i foten. Har skadat sin lilla tå som är alldeles blå. Men du har ju ont i din fot... ”Det gör inget...” Utan att tveka springer han iväg upp för trappan för att hämta. Kommer tillbaka, lite ledsen... man måste ta tablettens två timmar innan ... säger han lite uppgivet. Vilken omsorg! Tack tack tack.

Ett annat minne, stunden innan. Efter ett toabesök och darr i benen sätter mig ner på något som ser ut som en liten soffa... längst bak i planet. En ur kabinpersonalen, säger med hög anklagande röst: ”där får du inte sitta!!... där bakom är en rutschbana, tänk om det händer något!” Ja, så olika bemötanden. Tack tack tack.

2011 i mars, vårt första besök i Thailand, blev troligtvis något av en kulturchock.

Nu 2014, tre år senare, upptäckte jag något intressant med mitt eget seende. Visst var det lika skräpigt i omgivningarna. Lika fattigt och primitivt. Och i vissa sammanhang rent eländigt. Nu som då. Men mitt sinne reagerade annorlunda. Nu mer fokus på det vackra i Thailand. Stränderna, palmerna, havet... människornas förmåga att skapa skönhet, god mat, deras vänlighet och genuina omtanke. Behandlingar med närvaro och mjuka varma händer... Med andra ord. Mer av acceptans och mindre av dömande. En viktig insikt för egen del.

Och nu i en ny **kontrast**, snö och kyla.

Önskar dig ett År fyllt av Närande Möten, Tillit och Sann Glädje!

Ljus & värme

Lasse & Mali´ (Margaretha)

*) Mitt nya namn fick jag i Thailand av receptionisten på hotellet i Kata. ”Margaretha” är ju både lite långt och krångligt att uttala, så hon döpte mig till Mali´ - betyder ”Jasmin” på thai.